

Tenorio falsament parodiat

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Rossend Arús va escriure, amb la col·laboració de Joaquim M. Bartrina, la peça paròdica *El nuevo Tenorio*. No era cap peça paròdica, sinó una continuació del drama de Zorilla –més descreguda que romàntica– i així ho indicava el títol amb el qual va ser estrenada a Barcelona el 1985, *Don Juan Tenorio (tercera parte)*. També ho deixen clar els autors en la nota inicial. Posteriorment, en alguns teatres de Barcelona es representava a continuació del *Don Juan* de Zorilla, de forma que els espectadors gaudien d'una vetllada de durada considerable.

El lloro, inflat

Per a l'Émile d'*El gat*, el lloro dissecat per la dona, diu Simenon, resultava més molest (“encombrant”) que el lloro viu, perquè, com diu tot seguit, havia adquirit, en immobilitzar-se, una expressió misteriosa i amenaçadora. Per a l'Émile de Quaderns Crema-Lluís Maria Todó, el lloro dissecat no resultava pas més molest, “feia més embalum que el lloro viu”.

Roncs poc nobles

L'Àlícia d'*A través del mirall* demana a les dues Reines que es despertin però no rep cap resposta, tret d'uns distingits, aristocràtics, reials (“gentle”) roncs: “but there was no answer but a gentle snoring”. Segons labutxaca-Salvador Oliva, els roncs són suaus.

No tenen ganxo

Els responsables del DIEC2 devien pensar que la definició del mot *ham* era incomprendible, en parlar d'un “croc petit de ferro”, i en comptes de substituir *croc* per *ganxo*, com han fet tots els diccionaris, de l'Alcover-Moll al Primer Diccionari, han volgut ser més elegants i precisos i parlen de “peça de metall corbada”, sense adonar-se que així no es pot pescar res, perquè la “peça de metall corbada” ha de tenir punxes.

Ara Llibres proposa a grans personalitats del país que escriguin els seus records d'infantesa

Quan Izaskun Arretxe, directora editorial d'Ara Llibres, va anar a veure el biògraf i erudit Albert Manent (Premià de Dalt, Maresme 1930) per proposar-li que fes un llibre sobre la seva infantesa, l'escriptor va dir-li que acceptava perquè trobava ben singular la proposta.

Albert Manent havia fet dos llibres de mitges memòries, però eren posteriors a la seva infantesa. El memorialista va reconstruir-la amb l'ajut de les memòries de l'avi matern, Domingo Segimon, i l'obra testimonial del pare, Marià Manent, en concret el dietari *El vel de Maia*. Les ha titulat *Sota els estels de ca l'Herbolari. Un infant a la guerra civil*. Ca l'Herbolari és la casa pairal que Jaume Bofill i Ferro, amic de Marià Manent, tenia a Viladrau i que va posar a disposició de la família Manent-Segimon durant el conflicte revolucionari i bèl·lic.

El llibre de Manent forma part d'una col·lecció d'Ara Llibres destinada a publicar els records d'infantesa de grans personalitats del nostre país, “D'on vinc”. La col·lecció es presenta en societat amb el llibre d'Albert Manent i dos més, *Pantalons curts. La infantesa d'un espectador nat*, de l'escriptor Joaquim Carbó (Caldes de Malavella, Selva, 1932) i *Fent tentines per la vida*, de l'historiador i polític Joaquim Nadal i Farreras (Girona, 1948).

El prolífic Carbó torna literàriament a la infantesa per segona vegada: ja ho havia fet amb el llibre *Viure amb els ulls*. A *Pantalons curts* parla dels seus anys viscuts durant la guerra civil i la postguerra, a Caldes i a Barcelona.

Girona i la platja de la Fosca de Palamós són els ambients que emmarquen els primers anys de la infantesa de Joaquim Nadal. Després vindrà l'internat al col·legi garrotxí de

Santa Maria del Col·lell, durant l'ingrés, primer i segon de batxillerat, i, acabada l'etapa gironina, la Barcelona universitària.

La idea, diu Izaskun Arretxe, és que grans personalitats del país ofereixin una breu geografia sentimental de la seva infantesa i dels seus paisatges.

Un viatge als orígens per descobrir-nos, i descobrir als lectors, els espais, els costums i les persones que han marcat els primers anys de la seva vida: els primers records, el primer capítol de les seves memòries. A través del paisatge i de les diverses infanteses podem arribar, diu, a un país, divers geogràficament i socialment, que en alguns casos ja ha desaparegut, però que forma part del nostre bagatge, de la nostra història col·lectiva. Es tracta de construir una radiografia del país a través de les infanteses d'algunes de les nostres personalitats més entranyables.

L'editorial dóna molta importància a l'ús del llenguatge, a la llengua com a vehiculadora d'una realitat que moltes vegades no existeix, està oblidada o s'està perdent. D'una banda, busca la diversitat geogràfica que permeti fer un viatge per diversos punts dels Països Catalans. I de l'altra, es tracta d'una col·lecció de llibres breus, ben editats, d'alt valor testimonial, històric i cultural. L'objectiu és publicar entre tres i quatre títols l'any.

Albert Manent, Joaquim Carbó i Joaquim Nadal i Farreras són els primers autors de la col·lecció “D'on vinc”.